

Sygnatura akt III U 309/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 25-04-2017 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Anna Walczak-Sarnowska**

Protokolant: p.o. sekretarza sądowego Monika Staszak

po rozpoznaniu w dniu 25-04-2017 r. w Koninie

sprawy **E. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w zw. z chorobą zawodową

na skutek odwołania **E. P.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 23.02.2016 r. znak: (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje E. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres trzech lat, poczynając od daty złożenia wniosku

II. Zasądza od pozwanego na rzecz odwołującej kwotę 360,00 zł - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt III U 309/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. Inspektorat w K. decyzją z dnia 23 lutego 2016 roku, znak: (...) odmówił E. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wskazując w uzasadnieniu, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 lutego 2016 roku nie stwierdzono stanu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, a zatem nie została spełniona przesłanka konieczna do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, tj. brak jest niezdolności do pracy, która pozostawałaby w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła E. P. wnosząc o zmianę decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, wskazując, że występuje związek przyczynowy między występującymi schorzeniami, a utratą zdolności do pracy w zawodzie nauczyciela. Podniosła, że z całości dokumentacji medycznej wynika, zmiany zdrowotne które u niej występują mają charakter trwały, nie są podatne na leczenie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

E. P. urodzona w dniu (...), w okresie ;

- dnia 20 sierpnia 1980 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku pracowała w (...)w K..

W okresie od 1 września 2007 roku do 31 sierpnia 2008 roku oraz od 1 grudnia 2010 roku do 30 listopada 2011 roku przebywała na urlopie dla poratowania zdrowia.

Decyzją z dnia 14 września 2012 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w K. stwierdził u E. P. chorobę zawodową **-pod postacią niedowładu mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głosi i trwałą dysfonią** wymienioną w poz. 15 pkt 3 wykazu chorób zawodowych określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie chorób zawodowych, wskazując, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy wykonywaną pracą zawodową, a stwierdzoną chorobą zawodową narządu głosu.

Decyzją z dnia 23 lutego 2016 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał E. P. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej w wysokości odpowiadającej 15 % stałego uszczerbku na zdrowiu.

W dniu 18 listopada 2016 roku E. P. złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Orzeczeniem z dnia 10 grudnia 2015 roku Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową W wyniku złożonego przez odwołującą sprzeciwu Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 lutego 2016 roku po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującej i dokonania analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym dokumentacji z przebiegu leczenia: szpitalnego, laryngologicznego, zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących, wyników badań dodatkowych ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Wobec tego zaskarżoną decyzją z dnia 23 lutego 2016 roku odmówił E. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U.2015r. poz. 1241 ze zm.), za chorobę zawodową uważa się chorobę określoną w art. 235¹ Kodeksu pracy.

Wykaz chorób zawodowych zawiera rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz. U. z 2013 r. Nr 1367). W załączniku do rozporządzenia wymienione są poszczególne choroby zawodowe, a wśród nich: przewlekłe choroby narządu głosu spowodowane nadmiernym wysiłkiem głosowym, trwającym co najmniej 15 lat (pkt 15) oraz obustronny ubytek słuchu typu ślimakowego spowodowany hałasem (pkt 21).

Jednym ze świadczeń, które przewiduje przytoczona ustawa o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, w razie stwierdzenia choroby zawodowej jest renta z tytułu niezdolności do pracy (art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy).

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy stwierdzenie choroby zawodowej u pracownika następuje w trybie określonym przepisami Kodeksu pracy.

W zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy w oparciu o art. 17 ust. 1 przy ustaleniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jej wysokości oraz wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Prawo do renty przysługuje jednak niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową (ust. 2).

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w wyliczonych w tym przepisie okresach ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Według art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że niniejsza ustawa stanowi inaczej. Przy niewątpliwej odmienności regulacji dotyczącej postępowania przed organem rentowym zastosowanie znajdzie wiele przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, w tym art. 64 § 2, zakładający, że w sytuacji, gdy podanie (wniosek) nie czyni zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, należy wezwać wnoszącego do usunięcia braków w terminie siedmiu dni z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania.

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie jest ustalenie, czy odwołująca E. P. jest osobą niezdolną do pracy, a niezdolność ta spowodowana jest chorobą zawodową.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w K. wydał E. P. decyzję stwierdzającą chorobę zawodową. Organ rentowy nie stwierdził natomiast u odwołującej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Z tej przyczyny zadaniem Sądu w przedmiotowej sprawie było wyjaśnienie, czy dolegliwości, na które uskarża się odwołująca, powodują niezdolność do pracy i czy niezdolność ta wywołana jest chorobą zawodową.

W tym celu Sąd przeprowadził dowód z łącznej opinii biegłych lekarzy sądowych: **foniatry (...) Szpitala (...)** im. **K. M. w P.** na okoliczność ustalenia utraty przez E. P. zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy, czy też częściowej niezdolności do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Biegli rozpoznali u odwołującej:

- **objawy dysfonii hyperfunkcjinalnej**

Biegli po przeprowadzeniu wywiadu i badań oraz po zapoznaniu się z dostępną dokumentacją medyczną, rozpoznając wyżej wymienione schorzenia nie stwierdzili obecnie u odwołującej zmian chorobowych narządu głosu charakterystycznych dla choroby zawodowej, tłumacząc to z dużym prawdopodobieństwem zaprzestaniem nadmiernego wysiłku głosowego oraz systematycznym leczeniem foniatrycznym. Odwołująca w związku z powyższym jest częściowo niezdolna do pracy.

Biegli specjalista foniatrii i audiolog w uzasadnieniu opinii wskazali, że praca w zawodach wymagających wysiłku głosowego może spowodować powrót dolegliwości.

W opinii uzupełniającej z dnia 17 marca 2017 roku biegły foniatra wskazał, iż odwołująca jest okresowo częściowo niezdolna do pracy na okres lat 3, począwszy od daty złożenia wniosku.

Pozwany organ rentowy nie zajął stanowiska do opinii wydanej przez biegłego foniatrę. Powódka zgodziła się z opinią sporządzoną w Szpitalu Klinicznym przez biegłego foniatrę uznając ją za zasadną i przekonującą.

Sąd po dokonaniu oceny przeprowadzonych dowodów z opinii biegłych ustalił w konsekwencji, iż E. P. jest obecnie na okres 3 lat częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

Biegły foniatra opinię wydał po zapoznaniu się z istniejącą dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu wywiadu i przebadaniu odwołującej. Stanowisko zawarte w opinii biegły w sposób należyty uzasadnił, podpierając się

w tym względzie dokumentacją medyczną i wynikami przeprowadzonych badań. Stąd brak jest zdaniem Sądu podstaw do kwestionowania opinii. Podkreślić przy tym należy, że pozwany uznał opinię za zasadną i przekonywującą.

W przedmiotowej sprawie Sąd ocenił zgromadzoną w sprawie opinię biegłego w oparciu o art. 233 k.p.c. Poddął je kontroli z punktu widzenia rzetelności sporządzenia, zasad logiczności rozumowania oraz katalogu źródeł z jakich korzystali biegli przy wydawaniu opinii.

Z uwagi na poczynione wyżej ustalenia Sąd ustalił w konsekwencji, że E. P. spełnia warunki uprawniające do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że przyznał E. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, na okres 3 lat począwszy od daty złożenia wniosku (punkt I wyroku).

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 98 k.p.c., i przepisu § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016r. z uwagi na datę wpływu odwołania. (Dz.U.2015, poz.1804.)